

[Ministeren for offentlige Arbejder.]

at indlægge et Tog, som ønsket over Vejle—Herning—Struer, medmindre man vilde inddrage Motortog paa andre Strækninger.

Ved Overvejelserne af, hvor man kunde anvende det overskydende Materiel fra „Englænderen“, har Valget staaet mellem Sønderjylland og andre Strækninger, bl. a. Vejle—Herning—Struer Banen, men som jeg udtalte under Finanslovdebatten, har vi ment at burde give Sønderjylland en Fortrinsstilling, idet hele Nordvest- og Vestjylland allerede har Lyntog, nemlig via Langaa baade „Østjyden“ og „Midtjyden“ og via Esbjerg „Vesterhavet“, til hvilke Tog Thy altsaa har Forbindelse i Struer, medens Sønderjylland ikke har Lyntog.

Forbedringer i den ønskede Retning med hurtigt gennemkørende Tog over Strækningen Vejle—Herning—Struer kan altsaa i hvert Fald ikke gennemføres i den nuværende meget vanskelige Materialesituation.

Damsgaard: Der er jo ikke megen Grund til at takke den højtærede Minister for hans Svar. Det var nok et Svar, men et meget afvisende Svar, idet den højtærede Minister ikke mente, at der var nogen Mulighed for at efterkomme dette Ønske. Det vil altsaa sige, at man vil opretholde den Urimelighed, at Befolkningen i denne nordjyske Egn ikke har de trafikmæssige Fordele, som Befolkningen i andre Egne af vort Land har. Det er muligt, at det er rigtigt, at det kniber med Materiel, og at de Ulemper, der følger deraf, maa fordeles, men saa burde man fordele dem over hele Befolkningen, saaledes at ogsaa Thy og Egnene deroppe omkring fik Fordel af den hurtige Trafik, som disse Motortog betyder, og fik om ikke et „sort Lyntog“, saa dog et hurtiggaaende Motortog; det vilde afhjælpe det Savn, man trafikmæssigt føler deroppe.

Hermed sluttede Spørgsmaalet.

Formanden: Det sidste Spørgsmaal er stillet af det ærede Medlem Hr. N. Chr. Christensen til Socialministeren. Det lyder saaledes:

Vil Socialministeren tage op til Overvejelse og Afgørelse at ændre Indtægtsgrænsen for Medlemsskab af de statsanerkendte Sygekasser for Erhvervsskatteydere til Købstadkommuner, saaledes at disse Personer sygekasse-mæssigt ligestilles med de Personer, de betaler Skat paa lige Fod med?

N. Chr. Christensen: Spørgsmaalet lyder ikke af ret meget, men det er ikke desto mindre af Betydning for Tusinder af Mennesker. Begrundelsen for dette Spørgsmaal til den højtærede Socialminister maa søges i de uheldige og uretfærdige Forhold, der hersker for de Mennesker, som ikke kan faa Bolig i deres Erhvervskommune, men paa Grund af Boligmangel maa tage Ophold i en Forstadkommune til en Købstad. Mit Spørgsmaal tilsigter at komme disse Mennesker til Hjælp, idet jeg haaber paa, at den højtærede Socialminister vil gøre et Arbejde for, at man kan komme til en mere rimelig Ordning paa et Omraade, der hører ind under hans Ministerium, nemlig Sygekassevæsenet.

Forholdet er det, at Grænsen for Optagelse i en Sygekasse er betydeligt lavere i en Forstadkommune end i en Købstadkommune, nemlig 6 200 Kr. i Forstadkommunen og 7 200 Kr. i Købstadkommunen. For Aar tilbage var Forstadkommunerne jo Skattely, og de Goder, der udsprang heraf, kunde fuldt ud opveje Ulemperne, men saadan er det ikke mere.

De Mennesker, der her er Tale om, behandles skattemæssigt gennem Erhvervsskatten nøjagtigt paa lige Fod med Købstadernes Beboere, og det vil igen sige, at de i økonomisk Henseende er ringere stillet, fordi Ophold i Landkommuner, der ligger op ad en Købstad, paafører dem Ekstraudgifter til Befordring, Skolepenge, Gas og Lys o. lign. Skønt de i økonomisk Henseende er ringere stillet end de Mennesker, der har kunnet skaffe sig Bolig i de Købstæder, hvor de har deres Arbejde, bliver de smidt ud af Sygekasserne ved en Indtægtsgrænse, der ligger 1 000 Kr. lavere. Det er dette, jeg finder uretfærdigt. I det hele taget finder jeg den nuværende Form for Erhvervsbeskatning uretfærdig, men jeg haaber paa, at man i Skattekommissionen naar til en Ændring af dette Forhold. Vi har imidlertid Erfaring for, at Arbejdet i Skattekommissionen ikke just gaar med Lyntogsfart, hvilket kan begrundes med de mange udviklede Problemer, som skal behandles, men det Spørgsmaal, jeg har rejst, om Hævning af Sygekassegrænsen for de erhvervsbeskattede i Forstadkommuner, vedrører et Omraade, hvor den højtærede Socialminister utvivlsomt kunde komme mange Familier til Hjælp ved helst ret hurtigt at søge gennemført en Ordning, saaledes at de Mennesker, der her er Tale om, og som rammes alt for haardt ved Erhvervsskatten, kan bevare deres Medlemsskab i de statsanerkendte